

себе си голѣмо кафяво куче, съ дълга козина, съ голѣма дебела муцуна, съ дълги уши и умни, като на човѣка, очи. То скачаше радостно и квичеше, като че ли съзнаваше, въ каква важна работа ще вземе участие. Като се успокои, то търпеливо чакаше, докато го тъкмѣха за пжтъ: на шията му закачиха буренце съ вино и кошничка съ хлѣбъ, а на гърба му — загънато одеало. Когато се свършиха тѣзи приготовления, то радостно изквича и, като душеше земята, изкочи бързо вънъ отъ манастира.

Сенъ-Бернардско куче

Следъ него трѣгнаха всички съ фенеритѣ и другитѣ нѣща. Като излѣзоха отъ портата, тѣ се раздѣлиха на нѣколко групи. Скоро кучешки лай се чуваше отъ всички страни.

Отецъ Йосифъ вървѣше бавно следъ Бари, като всѣка минута навещаше фенера и разглеждаше внимателно всѣка следа. Нѣкои пж-

теки бѣха така затрупани отъ снѣга, че той се решаваеше да трѣгне по тѣхъ следъ много грижливо разглеждане.

Бѣше чудна нощъ. На тъмно-синьото небе звездитѣ блестѣха като брилянти. Студътъ щипѣше лицето, снѣгътъ хрупѣше подъ краката. Всичко бѣше тихо, само отдалечъ се чуваше кучешки лай и сигналнитѣ викове. Въздухътъ бѣше тъй чистъ, небето и планинитѣ имаха такъвъ тържественъ видъ, че дори отецъ Йосифъ, който бѣше привик-